

svarlige Underhold og Opdragelse, have Ret til af det offentlige at oppebære en Understøttelse til hvert Barns fyldte attende Aar, lig det Normalbidrag, der i Henhold til Lov om Mødre udenfor Ægteskabet og deres Børn ydes disse Mødre. Den saaledes ydede Hjælp har ikke Fattighjælps Virkning. — I Stedet for at oppebære den nævnte Understøttelse skulle de heromhandlede Enker have Ret til vederlagsfrit at faa Barnet eller Børnene, for saa vidt de ere skolepligtige, optagne i et af Kommunen oprettet Skolehjem (Dagarbejdsskole, jfr. Børneloven). — Naar den Understøttelse, der ydes Moderen, af denne ikke udelukkende anvendes til Barnets eller Børnenes Underhold eller Opdragelse, kan Kommunalbestyrelsen (i København Magistraten) bestemme, at Understøttelsen skal ydes i Naturalier (Føde, Beklædning osv.), eller at Barnet eller Børnene, efter at Henvendelse til Værgeraadet derom er sket, tilpligtes at besøge et Skolehjem (Dagarbejdsskole), en Arbejdsstue, et Fortsættelsesasyl eller lignende Indretning, hvor saadanne findes. — Understøttelsen udredes af Opholdskommunen efter det for Opholdskommunen gældende Normalbidrag. Er den understøttede ikke forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen, har denne Krav paa at erholde $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen refunderede af Forsørgelseskommunen eller, hvis ingen saadan findes, af den offentlige Kasse, som Understøttelsen vilde have paahvilet, saafremt den havde været Fattighjælp. — Af Kommunernes Udgifter i Henhold til foranstaaende tilskylder Statskassen Halvdelen.

Med Hensyn til Regeringens Stilling til Sagen anføres følgende Udtalelser af Indenrigsminister Berntsen ved Sagens 1ste Behandling: »Den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, Tanken om, at det offentlige bør yde Støtte til Enker, som have uforsørgede Børn, uden at saadan Støtte har Fattighjælps Virkning, er en Tanke, der har min fulde Sympati, og jeg vil med Glæde yde min Medvirkning til, at man fik en Lovgivning, der paa den mest praktiske og hensigtsmæssig Maade ordnede dette Forhold«. »Spørgsmaalet . . . drøftes i saa godt som alle civiliserede Lande, men Unigheden drejer sig om, hvorledes man bedst løser det praktisk. Forslagsstillerne af det foreliggende Forslag mene jo, at Sagen bør ordnes blot og bart som et Forsørgelsesspørgsmaal, og det er det nemmeste at sige, at det offentlige, Stat og Kommune, her skal anvende saa og saa mange Millioner om Aaret til dette Formaals Opnaaelse. Men fra den anden Side mener man,